

ΣΟΦΝΗΤΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Τώρα ποῦ ἀνοιξί γελά μὲ τ' ἄνθη, μὲ τὰ φύλλα,
Ἡ μάγισσα ἡ Ἀποκρηὰ μᾶς φεύγει, ἀνάθεμά τη!
Ὡς ἄλλαις μερταῖς πεντάμορφη θαμπώνει κάθε μάτι,
Καὶ μόνο τὴν ἀσχήμα της φυλάει γὰρ μᾶς ἡ σκύλα.

✽

Μεθύστρ' ἀνοστογύναικα, περνᾷ περνᾷ τρεχάτη
Τώρα σὲ κάρρο ἀνεβαστή καὶ τώρα σὲ καμήλα,
Καὶ τώρα εἶνε ἀδιάντροπή, τώρα σκορπάει νεκρύλα,
Τὴν ἀπαντοῦν οἱ γνωστικοὶ καὶ τῆς γυρνοῦν τὴν πλάτη.

✽

Τάχα κρατεῖ ὅσον κόρφο της μὲ μητρικὴ τρεμούλα
Κακοφτειασμένο ἓνα μωρὸ μὲ στρίγλικη φωνή
Ποῦ ὅταν ἀγόρι φαίνεται, ἀλλὰ καὶ σὺν παιδούλα.

✽

Κ' ἡ μάγισσα ἡ Ἀποκρηὰ ὅτ' σκιάχτρο τὸ νινί
Πότε βρυσιαῖς, πότε ξυλιαῖς, πότε φιλάκια δίνει,
Πότε τὸ λέει Πόλεμο, πότε τὸ κράζ' Εἰρήνη!

Τετράρατος

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΕΩΝ

(Ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ἀποστέλλεται διὰ τοῦ ΑΕΤΟΥ, διότι ἀνέστειλετο διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐννοεῖται ὅτι ἔχει μόνον δὲν θὰ ἐφθάνει ἐγκαίρως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπόρητον αὐτῆς ἰδίᾳ ἤκιστα θὰ ἐτηρεῖτο).

Ἀκούω ἀπὸ τινος συχνότατα προφερόμενον τὸ ὄνομά σου, ἀναγγελλομένην τὴν ἔλευσίν σου, διαλαλουμένην τὴν ἄφιν σου.

Λέγουσιν ὅτι ἀπὸ δύο ἤδη ἐβδομάδων εὐρίσκεσαι ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἀλλ' ἐγὼ μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μου δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ ἴδω οὐδὲ τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός σου.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τὰς προσφιλεῖς σου ὁδοὺς, ἃς διήλυνες ἄλλοτε, ὅσκις ἤρχετο, ἐποχουμένη θριαμβευτικῶς, σύρουσα τὰ πλήθη κατόπιν σου, σπείρουσα τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν, τὸν γέλωτα κατὰ τὴν διάβασίν σου, ἐξεγείρουσα, παιδρύνουσα, ζωογονοῦσα, ἐμπνέουσα.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τοὺς τόπους τῶν δημοσίων διασκεδάσεων, εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα. Ἡ πρωτεύουσά μας, πόλις ἐννεήκοντα χιλιάδων ἀσκητῶν, ἀπὸ Παρισίων τῆς Ἀνατολῆς, ὡς προωρίζετο, γενομένη ἡ Θηβαῖς αὐτῆς, δὲν θὰ εἶχεν οὔτε ἐν θέατρον διὰ νὰ σὲ στεγάσῃ ἀξίως, θὰ ἐφοβεῖτο δὲ βεβαίως μὴ ρυπανθῇς ὑπὸ τοῦ εὐρώτος τῶν σανίδων καὶ τοῦ ἰδρώτος τῶν γηραιῶν τοίχων τῆς ἀξιοσεβάζτου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Μπούκουρη.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς, ὅπου ἄλλοτε ἡ νεότης σὲ περιεπύσσετο καὶ παρεσύρετο ἀμέριμος μετὰ σοῦ εἰς τὴν ἡδεῖαν σκοτοδίνην ταχείος στροβίλου, λησμονοῦσα εἰς τὰ στήθη σου τὴν αὔριον καὶ ροφῶσα ἀπὸ τῶν χειλέων σου τὴν λήθην τῆς χθὲς.

Μάτην σὲ ἀνεζήτησα εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐσπερίδας καὶ συναθροίσεις, ἃς ἄλλοτε ἡ ἄφιξις σου διήγειρεν ἀθρόας, καὶ ἐν αἷς ἐνεθρονίζετο κεκοσμημένη δι' ἀδαμάντων, ἀπαστράπτουσα εἰς χρυσόν, στίλβουσα εἰς μέταξαν, θαμβοῦσα εἰς πλοῦτον καὶ χλιδὴν.

Ἐξ ἀποφάσεως δὲν ἦλθες ἀκόμη.

Ἐκτός ἂν ἦλθες ἐπιτηδὲς καὶ εὐρίσκεσαι ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν μετρηγευσμένη εἰς . . . Τεσσαρακοστήν.

✽

Διότι ἡ κενὴ σκιά τῆς φαιδρότητος, τὸ σκαιὸν φάσμα τῆς εὐθυμίας, ὅπερ διήρχετο τοὺς δρόμους τὴν παρελθούσαν κυριακὴν, δὲν ἦτο βεβαίως σὺ, ὄχι, ὦ Ἀπόκρεως! Δὲν ἦτο ἀναμφιβόλως σὺ, ἡ χαζὴ περιπατήτρια, ἥτις ἐμέτρει ἀδιακόπως καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα τὴν ἔκτασιν τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐζύμονε τὴν λάσπην τῶν Χαυτείων καὶ ἐπανελάμβανεν ἑκατοντάκις, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ διατί, τὴν μονότονον ἀνοδὸν καὶ καθοδὸν τῆς ἀπὸ τῆς μιᾶς τῶν πλατειῶν μας εἰς τὴν ἄλλην. Δὲν ἦτο σὺ ἡ ἀληθὴς Ἀπόκρεως, ἡ ρακένδυτος ἐπαίτις, ἥτις ἐκυλίστο κροταλίζουσα ἐπὶ τριῶν ἐξηθρωμένων κάρρων, ἐτύλισσε περὶ τὸν ἱστόν του τὸ γαῖτανάκι, περιεβόλητο τὸ δέρμα τῆς αἰωνίας καμήλας, ἐπαίξε τὰ ρόπαλα, ἐβωμολόγει διὰ στόματος τοῦ Φασουλῆ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς ἄγρην δεκαρῶν πρὸς τοὺς διαβάτας. Δὲν ἦτο σὺ, οὔτε ἡ ζυθοπῶλις τῶν προαστείων, ἥτις ἐκίρνα τὸ ἀπεκτηνωμένον πλῆθος τῶν ἀθηναίων ἀστῶν τὸ συρρεῦσαν εἰς τὰ Πατήσια ἢ τὴν Κολοκυθῶν, οὔτε ἡ ἄχρους καὶ πτωχαλαζῶν κομψευομένη ὀλίγων οἰκογενειακῶν συναναστροφῶν, οὔτε ἡ ἄσημος κοινὴ γυνή, ἥτις ὠρχεῖτο πρὸς τοὺς ἤχους παρατόνου μουσικῆς καὶ ἡσυχμόναι ἐν τῷ χειμερινῷ λεγομένῳ θεάτρῳ.

Ἀλλ' ἂν ἦτο σὺ πράγματι, παρήλλαξες βεβαίως πολὺ, πάρα πολὺ, καὶ δικαίον εἶχα νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω. Ἄν ἦτο σὺ, εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἄξιον θαυμασμοῦ πῶς ἐνεκλιματίσθης τόσον καὶ πῶς συνεμῶρψες εἰς τοιοῦτον βαθμὸν καὶ τὸ πρόσωπόν σου καὶ τοὺς τρόπους σου πρὸς τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας. Ἄν ἦτο σὺ, πρέπει νὰ πανηγυρισθῇ ὁ μέγιστος τῶν θριάμβων τοῦ ἰδιορρύθμου νεωτέρου ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅτι κατώρθωσες νὰ παρωδήσῃ καὶ σὲ, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴν τῆς παρωδίας, νὰ μασκαρεύσῃ, ὡς ἔλεγε περίσου φίλος ποιητής, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀπόκρεω. Ἄν ἦτο σὺ, πρέπει νὰ μελετηθῶσι σοβαρώτατα αἱ μυστηριώδεις ἀφορμαὶ καὶ ὁ ἀπόκρυφος τρόπος, δι' οὗ ἡδυνήθησαν οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἑορταστῶν τῶν Διονυσίων νὰ μεταβάλλωσι τὴν ἑορτὴν τῆς ὑψηλῆς ψυχαγωγίας, τὴν θεὰν τοῦ γέλωτος, τὴν λυσιμέριμον νύμφην τοῦ θορύβου, εἰς ἑορτὴν ἀνίας καὶ πλήξεως, ἑορτὴν ρυπαρίας καὶ μουντζούρας, προστάτιδα θεὰν τῆς ἀπιδίας καὶ τῆς σαχλαμάρας.

✽

Ἄν ἦτο πράγματι σὺ, δικαιούμεθα νὰ σὲ ἐρωτήσωμεν: τί ἦλθες νὰ κάμῃς; Ἠλπίζεις περισσοτέραν προσοχὴν ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ ἐπερίμενες καλλιτέραν ὑποδοχὴν; Ἐνόμιζες ὅτι θὰ μᾶς εὐρίσκες, ὅπως ἄλλοτε, ἐτοιμοὺς καὶ σπεύδοντας ν' ἀπαλλαγῶμεν ἐπὶ μικρὸν τῶν καθημερινῶν ὀχληρῶν ἡμῶν ἐνασχολήσεων καὶ νὰ ζητήσωμεν ἐν σοὶ μικρὰν ἀναψυχὴν ἀπὸ τοῦ δι' ὅλου τοῦ λοιποῦ ἔτους βασανίζοντος ἡμᾶς καμάτου τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς; Ἐπίστευες ὅτι θὰ μᾶς ἦτο εὐχάριστος μικρὰ τις ἀνάπαυλα ἀπὸ τῶν κόπων ἡμῶν πρὸς δημιουργίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος καὶ τῶν μόχθων πρὸς διεκδίκησιν τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων μας;

Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν τόσας ἄλλας ἑορτάς νὰ ἑορτάσωμεν! Ἐχομεν τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναγκαστικῆς Κυκλοφορίας δέκα νέων ἑκατομμυρίων χαρτονομίσματος, ὅπερ συνωμολογήθη

πρὸς ἑνδυσιν τῶν γυμνητευόντων καὶ χορτασμόν τῆς κοιλίας τῶν πεινώντων ἐφεδρῶν μας. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Συγκλήσεως δύο νέων ἡλικιῶν τῆς ἐφεδρείας. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς. . . τοῦ εἰς Πειραιᾶ καταπλέοντος στόλου τῶν Δυνάμεων. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῶν Εἰσοδίων τοῦ ἔθνους μας εἰς ὁδὸν ἧς τὸ τέρμα διαγράφεται καθαρῶς ἐν τῷ ὀρίζοντι: χρεωκοπία, κατασχόνη, ἐπανάστασις. Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεώς μας.

Σήμερον ἄδεται ὅτι θὰ κάμῃς τὴν δευτέραν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐμφάνισίν σου. Ἀλλ' ἂν θελῃς, ἀκουσόν με, ὦ Ἀποκρεῶς, καὶ φύγε ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον. Μὴ ἐπανέλθῃς πλέον εἰμὴ ὅταν ἐπανατελῶσι διὰ τὴν γῆν ταύτην καλλίτεροι καιροί. Πήγαινε εἰς ἄλλας χώρας καὶ εἰς ἄλλους λαούς, παρ' οἷς θὰ δύνασαι νὰ ἐλπίσης ἐνθερμότεραν δεξιῶσιν καὶ ἐγκαρδιωτέραν λατρείαν. Παραχώρησον τὴν θέσιν σου τὸ γρηγορώτερον εἰς τὴν Τεσσαρακοστήν, τὴν αὐστηράν καὶ ρικνὴν γραῖαν, μὲ τὰς ἐκ σκορῶδων πλεξίδας τῆς, μὲ τὸ ὑψηλὸν κήτισχον σῶμα τῆς, μὲ τὰ Κύριε τῶν ΔΥΝΑΜΕΩΝ τῆς, μὲ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς νηστείας τῆς. Διότι αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον ἀρμόζουσα πρὸς τὴν κατάστασίν μας ἐορτή, ἀφοῦ αὕτη ἡ κατάστασίς μας οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἀπὸ πολλοῦ ἢ διαρκῆς τεσσαρακοστή καὶ νηστεία, ἰσχύος, δόξης καὶ ἰδανικοῦ, καθ' ἣν τρεφόμεθα μόνον διὰ κενῶν, ὡς κύαμοι, ἐλπίδων καὶ ἀνεμωδῶν, ὡς φασίολοι πόθων.

Κράκ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Τέλος πάντων καὶ αὕτη ἡ Ἀποκρητὰ θεὸς νὰ περάτῃ
Χωρὶς καθόλου νὰ μᾶς διασκεδάτῃ
Καὶ δὲν θὰ ἔχῃ συνέχεια
Γιατὶ ἐχαθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀνέχεια.
Κι' αὐριο ἔχομε Καθαρὴν Δευτέραν
Καὶ μεθαύριο θάχωμε τὴν κακὴν ψυχρὴν μας μέρα,
Γιατὶ θὰ θελήσωμε νὰ πᾶμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο στὸ Φάληρο
Καὶ θὰ ξοδεύσωμε καὶ τὸ τελευταῖόν μας τάλληρο!
Εἶνε κι' αὐτὸς ὁ πρωθυπουργὸς ὁ Δεληγιάννης
Ποῦ σὲ κάνει ἀπὸ τὴ φούρκα σου νὰ πεθάνῃς,
Γιατὶ κι' αὐτὸς δὲν ξεύρει τί κάνει
Καὶ κάθε στιγμὴ τὰ χάνει.
Ξερεῖ μόνον νὰ παραγγέλλῃ στὸ Βλαχάνη
Νὰ κἀθῇται κλεισμένος μέσα στὸ ταμεῖο
Κ' ἐξω οἱ ὑπᾶλληλοι φοβοῦν ἀπὸ τὸ κρύο.
Μᾶς ἐπῆρε ὅλους γιὰ βῶδια
Καὶ θὰ κάμῃ τὸ ἔθνος νὰ πεθάνῃ στὰ πόδια
Τώρα σοῦ λένε πῶς θὰ κάμουμε πόλεμο τὸ Μάρτη
Ὅσο ὅπου καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη νᾶρτῃ
Κ' ὕστερα θὰ σοῦ ποῦνε πάλι τὸν Ἀπρίλη
Ζῆσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!
Κ' ἔτσι θὰ μᾶς εὕρῃ τὸ καλοκαίρι
Νὰ στέκουμ ἀκόμη μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
Καὶ θ' ἀκούσετε θρῆνον γυναικοπαίδων
Καὶ πανούκλα στοὺς στρατιώτας τῶν ἐμπέδων
Καὶ πυρετοὶ καινούριοι στὸ Γαζοχώρι
Καὶ θὰ τρέχῃ ὁ Δούνης νὰ συνάξῃ παράδες μὲ τὸ ζόρι.
Ἐ, εἰς, κύριε Μαυρομηχάλη,
Δὲν σοῦ πονεῖ νὰ μᾶς βλέπῃς σὲ τέτοιο χάλι;

Τώρα ποῦ πῆρες καὶ σὺ τὸ καινούριο γαλόνι
Γιατὶ δὲ διατάζεις νὰ βροντήσῃ τὸ κανόνι;
(Ἀκούεται ἓνα κανόνι ποῦ πέφτει μὲ βία)
Ἀλλὰ τὸ ρίχτει στὰ Ὀλύμπια ἢ ἐκπυνικὴ ἐταιρία).
Καὶ σὺ, κύριε Μπούμπουλη, τῶν Ναυτικῶν
Δὲν ξεύρεις ποῖο εἶνε τὸ δικό σου καθήκον;
Ἐσὺ ποῦ μᾶς ἐγέμισες μὲ τορπιλλοφόρους,
Ποῦ θὰ πληρώνωμε ὅσο ζοῦμε γι' αὐταῖς μεγάλους φόρους,
Τί κρατεῖς τὸ στόλο στὴ Σαλαμίνα
Μὴ θέλεις νὰ σοῦ ψαρέψῃ γιὰ τὰ κούλουμα καμινὰ πίννα;
Τέτοια φρονιμάδα ποῦ τὴν ἔχεις καὶ σὺ βράστη!
Καὶ κρέμα ποῦ σῶθαλε τὴν εἰκόνα σου καὶ τὸ Ἄστυ!
Ἐσὺ πάλι, Παπαμειχαλόπουλε Μολαΐτη
Ποῦ παρ' ὀλίγο νὰ σοῦ καῖ τὸ σπῖτι
Σὰν νὰ ἦταν προειδοποίησις Κυρίου
Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ θέσις τοῦ ὑπουργείου;
Δὲν ἐμυρίσθηκες ἀκόμη τὴν κατάστασι
Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐσκέφθηκες γιὰ μετᾶστασι;
Καὶ σὺ Κύριε Κοντογούρη
Θαρῶ πῶς θὰ σὲ ἴδωμε μὲ πολλὴ κίτρινη μούρη
Ἄν δὲν ἀφήσῃς τῶν παιδιῶν τὰς ἐπιθεωρήσεις
Καὶ δὲν μᾶς εἰπῇς τίποτε νὰ μᾶς φωτίσῃς.
Καὶ σὺ πάλι, κύριε Τρικούπη
Ποῦ μὲ τὸ σύρε κ' ἔλα μᾶς ἔγαινες κουνουπι,
Τώρα ποῦ κόπιασες στὴν Ἀρτα
Γιατὶ δὲν σοῦ ἔλεγε ἡ Τουρκία «Αὐτὰ τὰ μέρη πᾶστα!»;
Νὰ πάψῃ ὁ θόρυβος ὁ πολὺς
Καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλι τὸ πανηγύρι τῆς Βουλῆς;
Ἐρχεται λείει ὁ Σωτηρόπουλος κι' ὁ Ριχάκης
Αὐτὸ τὸ εἶπανε πολλὰκις
Ἀφότου ἀκούσθῃ πῶς τὰ χρειάσθηκε ὁ Θεωράκης
Ἀλλὰ θαρρῶ πῶς παλαμῆδα τοὺς μυρίζει
Καὶ δὲν θὰ φᾶνε τὸ σπανίον μὲ τὸ ρύζι.
Ὅμως κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἀποκρίνεται
Καὶ κανεὶς μας δὲν ξεύρει τί τοῦ γίνεται
Καὶ ἡ ἐφημερίδες ἀέρα κοπανᾶνε
Καὶ τὰ μουλάρια πολεμοφόδια κουβαλᾶνε
Κι' ὁ εὐρωπαϊκὸς στόλος μένει στὴ Σούδα
Κι' ἡ Πύλη κατεβάζει μὴ πῆχ' μουσουδά
Κι' ἡ κυβέρνησις γιὰ νὰ μὴ δείξῃ ἀδράνεια
Ἀποφασίζει καὶ κάνει νέα δάνεια
Ψηφίζουν ποσὰ οἱ δῆμοι καὶ τὰ μοναστήρια
Καὶ γράφει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὁ Ρηγόπουλος εὐχαριστήρια
Καὶ οἱ ὑπουργοὶ περιμένουν νὰ ἴδωυν
Καὶ κάποτε διαπραγματεύονται καὶ μὲ τὸν Φεριδούν
Κι' ὁ πρωθυπουργὸς καρτερεῖ νὰ ἴδῃ πόσας μετοχὰς ἐπῆραν
[στὸν Τσεσμέν]

Κι' ἂν τοῦ πῇς τίποτε σοῦ λέγει: Ἕλληνες ἐσμὲν.
Ὅμως αὐτὰ τὰ χάλτσια ἐμεῖς πλέον δὲν τ' ἀκοῦμ'
Καὶ σοῦ τὸ λέω, κύριε πρωθυπουργέ, ἐγὼ ὁ

Ἀββακούμ

